

L'epopèa occitana

L'EPOPÈA OCCITANA

L'epopèa occitana

9

A PREPAUS DE LA REEDICION
DE *L'ÉPOPÉE PERDUE DE*

Joan Penent

En 1983, la revista universitària *Via Domitia* publicava jos

aqueste títol de filme d'aventura¹, un estudi qu'anava fins ara trevar las consciéncias occitanistas. Era per malaür pauc après la despareguda prematurada de l'autor, Jean-Claude Dinguirard, professor de linguistica a l'Universitat Toulouse le-Mirail, uèi Jean-Jaurès, romanista, etnolingüista, agregat de letras modèrnas. La preciosa reedicion que descobrissèm uèi, enriquida encara de las contribucions « istoricas » de Gaston Paris, Antoine Thomas e Rita Lejeune (anciana escolana del Collègi d'Occitania), la devèm a Pierre Escudé, professor a l'universitat de Bordèu, porgisseire tanben d'una fina analisi de l'obratge, dins un contèxte ont s'impausa - o caliá remembrar - la nauta figura de Jean Séguy.

Dins un important dorsier començat per l'istoric d'un combat per la reconeissença de l'occitanitat primitiva de las nombrosas epopèas medievals francesas « ayant Guillaume pour héros », l'autor s'es estacat menimosament a amassar de « pròvas » dins de domenis diversès. Lo prepaus èra de localizar lo lòc de lor espelida - la mapa de l'espandida dels olius -, de traits de civilizacion, e de decelar jols vèrses franceses los signes revelators de traduccions o d'adaptacions, vèrses e rimas gar

1/ Jean-Claude Dinguirard, *L'épopée perdue de l'occitan*, Limoges, Lamber-Lucas, 2020.

rèls, occitanismes mal adaptats, mots occitans. Sus aquel darrièr punt, lo mai significatiu, l'autor faguèt bona caça. Poguèt « des codar » lo país de *Comenge* jos « *Commarchis*¹ », *dimerces* jos la rima falsa de « *mercredì* », *desconortar* jos « *descunorted* », *nap*

jós « nappe »... La pepita mai bèla l'aviá trobada dins la *Nota Emilianense* del monastèri San Millán de Cogolla, datada de 1065- 1075, amb lo qualificatiu « alcorbitanas » atribuït a Guilhèm, e que, mercé a l'occitan gascon *corbetar* (sinonime de *corbar*), sabèt esclarir en *al corbitant nas*, çò es *al nas corbitant*. Aquela caractèrística fisica del personatge es confirmada per l'istòria : l'apendici nasal de Guilhèm de Gelona, coma lo menton dels Habsborg, èra un signe de família que serà soslinhat tanben dins la persona de son filh istoric, Bernat. Dins las versions francesas, lo « corb nas » serà interpretat en « court nez » e « cornet »... Dins la *Can çon de la crosada* serà evocat « Guilhelmet al corn neir », al còrn negre... Per malastre, tròp fisanços, Dinguirard foguèt enganat per una marrida transcripcion dins l'edicion de Martin-Chabot e legiguèt « Guilhelmet al cort nes »², que compreguèt coma una francizacion desolanta de « cort nas »³. Aquel element qu'auriá degut confortar quasi definitivament sa tèsi, creèt lo dobte dins son esperit, semblèt provocar una mena de lassitud : « N'est-ce pas la preuve que Bédier avait une fois de plus raison, et qu'il est vain de chercher à la littérature guillaumienne une langue mère autre que le français ? » (p.88). Mas lo descoratjament foguèt cort. Convençut al fial de las paginas per son argumentari pròpri, se reprendrà lèu : « La poésie narrative au contraire [de la poesia

1/ Dins la *Chanson de Roland*, una tèrra de Baligant a per nom « Val Marchis » (231, v. 3208).

2/ Eugène Martin-Chabot, *La Chanson de la croisade albigeoise*, Paris, 1957, t. II, p. 126, vers 49.

3/ La version autentica foguèt restablida per Alice Colby-Hall, « L'héraldique au service de la linguistique : le cas du « cornier de Guillaume », *Au carrefour des routes d'Europe, la chanson de geste*, Xe congrès international de la Société Roncesvals, Strasbourg, 1985, Aix en-Provence, 1987, pp. 383-398. Los vèrses son doncas aquestes : « Rainiers del Caldaïro a parlat estremiers : / « senhors, remembre vos Guilhelmet al corn neir, / Co al seti d'Auren ca suffri tans desturbiers ». Veire tanben : André Soutou, « Le vrai emblème de saint Gui lhèm : le cor noir et non le court nez ou le nez courbe », *Revue de Linguistique romane*, t. 100, 1996, p. 131-134. La família d'Orange, reputada descendre de Guilhèm de Gelona, mòstra uèi encara un còrn negre dins sas armariás. E l'eròi de l'istòria coma del poèma podiá possedir a l'encòp un *corb nas* e un *còrn neir*, sorsa de confusion pels adaptators franceses.

pée occitane alors qu'elle nous crève les yeux - c'est le cycle de Guillaume, resté si méridional sous son vêtement d'oïl » (p. 135).
Una evidéncia per nosautres, amb quelques nuanças.

GUIBORC E GUILHÈM.

Dins lo cors de sas analisis, Jean-Claude Dinguirard, jamai non interròga l'istòria, mas aquò nos permet de mesurar l'acuitat de sa vision, particularament amb aquelas interroga cions inspiradas per « La chanson de Guillaume » e « Aliscans » :

« Le cycle de Guillaume est-il susceptible d'être né ailleurs qu'en pays narbonnais ? » (p.83).

« Thibaud, Guischard... tous ces Sarrasins aux noms si chrétiens, à peu près sûrement ne sont pas des musulmans : ce sont des Autres, c'est-à-dire des parents par mariage » (p. 60) ; « Mais pourquoi interpréter forcément « l'Autre » du Moyen Âge [Guibourc en l'occurrence] comme un Sarrasin ? » (p. 66-67).

« Femme éminente, Guibourc pouvait certes être aisément conçue comme supérieure à Guillaume [son espós] par un Aquitain », mas cossí l'explicar ? (p. 66).

Aquí çò que ditz l'istòria.

Tot comença en 711 amb l'invasion musulmana en Espanha. Lo rei visigot, Wittiza¹ es mòrt l'annada precedent e son successor elegit es Rodric, duc de Bètica. Lo concurrent malaüros, Agila, duc de Tarragona, filh de Wittiza, li refusa son sosten e las consequéncias ne son catastroficas. La batalha de Guadalete es un desastre que provòca la fin del reialme crestian d'Espanha,

coma d'un pan de la civilizacion occidentala - la famosa Renaissença visigoda èra en plen esclat. Agila se replega amb son armada e una part de l'aristocracia suls territòris del nòrd de l'Èbre, la futura Catalonha e la Narbonesa gotica entre Albèras e Ròse. Puèi, jos la pression musulmana, aquel espaci se redutz a la Narbonesa gotica (correspondent a la mapa famosa dels olius

a

1/ Fòrma tradicionala del nom.

l'oèst del Ròse !). Enfin, Narbona, sa capitala, es presa en 720 e la conquista del reialme visigot dins son entièr s'acaba a Nimes en 725. L'autoritat musulmana sul territòri demòra per aquò fragila. En 752, amb l'ajuda dels gots del país, Pipin lo Brèu entrepren la primièra reconquista crestiana. Narbona es represa en 759, sense dobte pel comte d'Autun, Teuric (Theudericus), descendent del rei merovingian Teuric III, e conhat de Pipin¹. Serà lo paire de Guilhèm, futur Guilhèm de Gelona. Segon una practica ja es provada amb l'anciana dinastia merovingiana (Rodland e Guilhèm son d'aquela ascendéncia), los Carolingians desvolopan alavetz una eficaça politica matrimoniala envèrs los novèls ven guts, e es aital que Guilhèm, en segonda nòça, ven l'espós d'una princessa goda - mas ancianament de « lei sarrasina » -, Guiborc. Per son nom germanic (Wid-Burg), aquesta apertení a la família del rei ancian d'Espanha, Wittiza (Wid + diminutiu). Coma o po dèm pensar, èra plan educada e Guilhèm tant analfabèt coma son cosin, futur Carlesmagne².

I auria doncas un autre camin que l'analisi lingüistica per establir l'occitanitat d'un grand nombre d'epopèas³!

AYMERI DE NARBONE (S. XIII)

Los elements istorics.

La reconquista de l'anciana Narbonesa gotica, passada despuèi 725 al poder musulman, es una mena de competicion entre Pipin lo Brèu, rei (illegitime) dels Francs, e Gaifièr, rei d'Aquitània. Los arbitris ne son los gots, encara poderoses dins lo país mas devesits per causr lor liberator. Per Pipin - qu'a de parents dins la plaça e fa de promessas -, es una estapa cap a la

1/ Christian Settipani, *La préhistoire des Capétiens*, 1ère partie, *Mérovingiens, Carolingiens et Robertiens*, Villeneuve-d'Ascq, 1993, p. 116 ; Jean Penent, *Occitanie. L'épopée des origines*, Cairn, IEO edicions, 2009, p. 238, nòta 34.

2/ Al s. V, segon Sidòni Apollinar, lo futur Teuric II, rei visigot de Tolosa, estudiava lo dreit roman e la poesia de Vergili jos la direccion d'Avitus, futur emperador. 3/ Apelam « Guillaume » l'eròi de las cançons de gèsta francesas e « Guilhèm » lo per sonatge istoric.

conquesta de l'Aquitània ; per Gaifièr, seriá una garentida per la defensa de son reialme. Dins lor majoritat, los gots causisson los Francs¹. La campanha comença doncas en 752 e s'acaba en 759 amb la presa de Narbona. A l'epòca ont se compausaràn las epopèas en lengas vulgaras, pel mens tres sègles après los eveniments, los gots de Narbonesa seràn demembrats despuèi long temps coma tales, assimilats als Francs o a de Sarrasins convertits. Per aquò e fins al s. XIII, la província anciana d'Al-Andalós serà lo marquesat de Gotia.

Lo poèma.

Dins la cançon de gèsta, *Aimery* o *N'Aimery*, fidèl de Carlesmagne, es a l'encòp l'eròi de la presa de Narbona contra los musulmans e lo paire de *Guillaume* e de sa nombrosa frairiá. La substitucion al nom de Teuric de lo de dos vescomtes de Narbona dels s. XI-XII permet de datar lo poèma, mas tanben de préner en compte qu'una família, al prètz d'una complasença literària, podiá reivindicar una illustra origina. Se tracta en meteís temps, segon la lei del genre, de glorificar la legendària dinastia carolingiana e foguèra mal vengut de celebrar un eròi dont lo nom èra emblematic dels darrièrs merovingians², de marrida reputacion. Aquela prudéncia plaïda per l'ancianetat del prototipe literari. Per çò qu'es de l'occitanitat de l'epopèa, la sola particula onorifica « en », venguda « n' » davant una vocala, sembla pro convencenta³. Podèm reconstituïr la fòrma condreïta del nom en « N'Aimeric », en resson a Teuric.

Commentari.

Aymeri de Nerbone es la primièra epopèa sus 24 del cicle de « Guillaume d'Orange », lo mai important de totes los que nos son pervenguts. Aquò se pòt explicar a l'encòp pel nombre

1/ Après la victòria, los partisans de Gaifièr, consideratz per Pipin coma de traïdors, se refugiaràn en Aquitània. Serà un motiu de guèrra. Dins Renaut de Montauban, Carlesmagne menaça lo rei Yon de Gascoigne de far lo desgast sus sas tèrras se non li liura los quatre filhs Aymon.

2/ En realitat, lo nom Teuric (Thierry en francés) èra intrat dins la família merovingiana pel filh ainat de Clodovèu, e aqueste lo deviá a la dinastia goda de Tolosa. 3/ Coma per «d'en Guirard».

de dinastias senhoralas eissudas de Guilhèm de Gelona als s. X e XI, de Peitieu a Tolosa, de la Gasconha a la Provença, desiroses de celebrar lor linhatge e lo nombre d'eròis que l'illustrèron. De mest aqueles, podèm citar Guilhèm II de Tolosa e de Barcelona, jove e tragic prodigi, revoltat contra Carles lo Calvet e traït per Fredolon ; Guilhèm 1er d'Aquitania, dit lo Piós, fundador de Cluny al limit de sos Estats (causís son nebot coma successor, coma mai tard « Aymeri » e « Guillaume d'Orange ») ; Guilhèm III d'Aquitania, dit *cap d'estopa*, « duc per la cleméncia de Dieu », çò es prince independent ; Guilhèm IV d'Aquitania, dit *Fierabras*, « duc de tota la monarquia dels Aquitans » ; Guilhèm Sans de Gasconha, combatent dels musulmans sus l'Èbre, venceire dels Vikings, reorganizator del país, creator d'abadiás ; Guilhèm de Provença, dit *lo Liberator*, venceire dels Maures de Provença, emancipator de la Provença del reialme de Borgonha ; Guilhèm III de Tolosa, dit *Talhafer*, prince mai poderós d'Occitania (un gi gant dont se consèrva lo còrs)... Es al còr del domeni Guillelme d'Aquitania, en Lemosin, que s'elaborarà la lenga dels trobadors e, demest aqueles, al s. XI, lo primièr conegut serà lo duc Guilhèm IX.

Lo nom « Willelmus / Guillelmus / Guilhèm » (germ. Wilja-Helm), desconegut abans lo sant de Gelona, apertení al « patrimòni onomastic » de sos descendents, mas de transgressions èran possiblas. A la seguida de la batalha de Saint-Clair-sur Epte contra los Normands en 911, Rollon e son filh acceptaràn lo baptisme. Lo primièr amb per pairin Rodbèrt de Neustria, serà Rodbèrt, e lo segond amb per pairin Guilhèm lo Piós d'Aquitania (representat per Eble Manzer), serà Guilhèm (Willelmus), « Guilhèm longa espasa », aujòl de « Guilhèm lo Conquerent ». Es aital que lo nom s'espandiguèt tre l'Edat Mejana dins las corts septentrionalas. Eble Manzer, comte de Peitieu, que succedirà a Guilhèm lo Piós, son parent, dins sa fonccion ducala, tot Giral dide qu'èra, aviá confortadas sas originas guillelmidas en espo sant una Aremborc, digna descendenta de Guiborc.

ALISCANS (FIN S. XII)

Los elements istorics.

1 - En març de 721, los musulmans, mèstres de Narbona, arriban davant Tolosa, clau de lor expansion projectada en Gàl·lia, e ne fan lo sètge. Eudon (c. 680-735), rei d'Aquitània, fòrça las linhas enemigas per anar demandar ajuda a Carles Martèl, que la li refusa. Al cap de tres meses, lo 9 de junh, tornat après aver amassada una armada compausada mai que mai de Gascons, pòt engatjar la batalha. Serà una victòria d'un grand resson dins lo mond crestian : l'emir al-Samh i daissa la vida, Abd al-Rahmân, general en segond, es nafrat (serà tuat a Peitieu en 732). Los isto-

rians non sauràn determinar amb precision lo site de la batalha.

2 - En 768, Gaifièr (c. 720-768), rei d'Aquitània, felen d'Eudon, en plena guèrra contra los Francs, s'arrèsta prèp d'una font a Belvés (lat. *Bellovidere*), en Peirigòrd, abans d'èsser assassi nat a l'instigacion de Pipin lo Brèu. La font pòrta encara son nom « Font Gaufièr ».

3 - En 793, Guilhèm de Gelona (c. 742-812) coneis una desfaita eroïca contra los musulmans sus las ribas de l'Orbieu, prèp de Carcassona.

La legenda.

Cada an, lo dimenge de la Santa Trinitat, se celèbra a Martra Tolzana, al sud de Tolosa, la fèsta de sant Vidian, martir e sant patron de la vila. La legenda vòl qu'aquel personatge del temps de Carlesmagne foguèt aquí l'eròi d'una granda batalha contra los Sarrasins, e que foguèt tuat prèp de la font que despuèi pòrta son nom.

Lo poèma.

La batalha d'Aliscans opausa Vivien e sos dètz-mila Franceses a una armada sarrasina plan mai importanta e, mal grat lor

eroïsme, los « Franceses » son vençuts. *Guillaume*, comte de Barcelona, oncle de Vivien, arriba enfin, mas non pòt qu'as sistir a la mòrt de l'eròi. Escapa als enemics per anar demandar ajuda al rei Loís (Loís lo Piós, filh de Carlesmagne), mas aqueste

17

Lo Gai Saber

la li refusa. Fin finala, mercé a las pregàrias de la maire e de la sòrre de *Guillaume*, acaba per acceptar e li fornís dos-cent mila ca valiers. *Guillaume* recèu tanben l'ajuda del gigant Rainouard, filh infidèl del rei sarrasin « Desramé » (Abd al-Rahmân). Aquesta segonda batalha serà una granda victòria¹.

Commentari.

Sembla plan que la batalha eroïca e perduda de Vivien revèrta la de l'Orbieu per Guilhèm de Gelona en 793. Per la se guida, non sauriá ésser question que de la batalha de Tolosa de 721 : aquí tanben, coma Eudon, *Guillaume* daissa los combats per anar demandar una ajuda que li serà refusada, mas torna çaquela amb de fôrças nòvas e es victoriós. Es encara a la batalha de Tolo sa que nos remanda lo personatge d'Abd al-Rahmân. D'un autre costat, lo lòc prepausat per la batalha, tant pel poèma que per la legenda, es una anciana necropòli paleocrestiana, *Aliscans* (*Elysii campi*) d'un costat, *Martra* (*martyrum*) de l'autre. *Aliscans* es un mot occitan atestat a Arle (« Aliscamps »), e dont lo poèma dona d'adaptacions francesas malbiaissudas : *Aleschans*, *Archant*, *L'Ar chant*, *Archant*, *Archamp*...). Notarem encara que *Vivien* se tròba de còps occitanizat en *Vivian*.... Per la legenda, l'eròi es *Vidian*, un nom atestat a l'Edat Mejana en Narbonesa e que Marie-Thérèse Morlet² a classat jos l'element germanic « Wid », coma Wittiza (Wid + dim.) e Guiborc (Wid+Burg). Seria la fòrma romanizada de Wittiza ? Un nebot vertadièr del Guilhèm istoric ?

Eudon, escafat aquí, serà clarament present, mas coma personatge purament literari, dins « Renaut de Montauban », jol nom de *Yon de Gascoigne*, e dins la « Chanson de Roland », jol nom del *Guascuinz Engeler* ».

1/ Veire tanben : Robert Lafont, « Le mystère de l'Archamp », *Medioevo romanzo*, XIII-2, 1988, p. 161-180.

2/ Marie-Thérèse Morlet, *Les noms de personnes sur le territoire de l'ancienne Gaule du Vie au XIIe siècle, I – Les noms issus du germanique continental et les créations gallo-germaniques*, Paris, CNRS, 1971, p. 222.

18

L'epopèa occitana

HUON DE BORDEAUX (FIN S. XIII).

Los elements istorics.

Lo personatge istoric es Unaud 1er, rei d'Aquitania e filh d'Eudon.

Cf. LGS, n° 555, pp. 36-39.

WALTHARIUS (S. IX).

Los elements istorics.

En 760, Pipin lo Brèu invasis lo reialme d'Aquitania de Gaifièr (Waifarius). Es una guèrra d'exterminacion (a l'origina de la despopulacion de la part nòrd del país) que Gaifièr tempta d'arrestar en prepausant a Pipin de li pagar de tributs. Fin finala, en 768, Pipin fa assassinar lo rei d'Aquitania. Lo cadavre es ala vetz despolhat de sos braçalets d'aur adornats de pèiras preciosas, insignes de sa reialtat « que metiá en sos braces per las fèstas solemnas ». Seràn expausats darrièr l'autar màger dins la glèisa Sant-Danis de París¹. Al s. XII, los « baus Gaifièr » seràn encara celebrats pel trobador Marcabrun². La riquesa del personatge - reala o non - serà proverbiala : « per tot l'aur de Gaifièr ». Pipin morís la meteissa annada e es son filh ainat, Carles (futur Carlesmagne) qu'ereta de l'oèst de l'Aquitania, l'autra part revenent a son cabdèt Carloman. En 769, fòrt de la neutralitat de Carloman, Unaud II, filh de Gaifièr, reprend la guèrra dins la part de Carles, mas se deu lèu refugiar alrèp de son parent Lupus, duc de Gasconha. Jos la menaça d'una invasion, aqueste lo

deu liurar al rei franc³ e pèrd son autonomia. Unaud e sa família vendràn ostatges de Carles a Ais la Capèla (*Aachen*). En 778, Carles entreprend l'expedicion d'Espanha. Es alavetz l'afar de Roncesvals ont Lupus (Leub), duc umiliat, sembla jogar

1/ Michel Rouche, *L'Aquitaine des Wisigoths aux Arabes (418-781). Naissance d'une région*, Paris, 1979, pp. 127-128. Part aquò, devèm a aquel obratge los elements istorics non refe renciats.

2/ Marcabrun, *Doas cuidas ai, companher* : « La vostra cuida soldadier, fai eslhausar los baús Gaifier ».

3/ Cf. Nòta 9 : Renaut de Montauban.

19

Lo Gai Saber

lo ròtle principal. Dins la seguida, serà tuat mas aprendrem que son filh, Sans-Lupus, es al sieu torn ostatge o « noirit » del rei franc. Educat a la cort, vengut amb los ans fidèl de l'emperador, esperarà lo jorn de recobrar son principat de Gasconha. Partici parà amb Guilhèm a la presa de Barcelona.

Lo poèma.

Waltharius (Galtier), filh del rei d'Aquitania Alpharius, es ostatge a la cort d'Attila mas s'esvasís après li aver raubats sos tesaurs, amb Hiltgund, tanben ostatja, filha del rei de Boronha. Per tornar en Aquitania, deu traversar lo país « d'aqueles valpaucs de Francs » que li vòlon préner sas riquesas. Supèrbe, prepausa al rei franc Gunter, per aquitar lo peatge, « cent braçalets d'aur vermèl », puèi encarís amb « dos cents braçalets », mas aqueste « rei dessinat » vòl « totas sas riquesas » ... Deu donc combatre, e tua totes los champions que lo venon afrontar. Enfin ven lo duèl final - digne dels *Monty Python* - contra Hagen, son amic d'un còp èra, e que s'acaba per una reconciliacion. Galtier pòt alavetz tornar en Aquitania amb sa promesa e sos tesaurs.

Bernard Gicquel a mostrat tot çò que la *Chanson de Roland* deu al Waltharius¹.

Commentari.

Segon l'istorian alemand Karl Ferdinand Werner², l'au tor del Waltharius, poèma en versets latins del s. IX, seriá Ermold lo Negre, cosselhièr del rei carolingian Pipin 1er d'Aquitania.

Acusat d'aver incitat aqueste a la revòlta, foguèt exiliat a Estrasborg per l'emperador Loís lo Piós. Dins aquela vila, auríá des cobèrt una epopèa germanica que li forniguèt la trama de son òbra. Aquesta serà semenada d'allusions istoricas pro precisas a l'anciana dinastia eodida, mescladas d'ironia venjadoira cap als aujòls de sos mèstres. Encara empenhada de cultura clas sica e germanica, poiriá èsser l'epopèa occitana mai anciana, un

1/ Bernard Gicquel, *Généalogie de la Chanson de Roland, suivi des Sources et Modèles*, Publi book, Paris, 2003.

2/ Werner (Karl Ferdinand) : P. Godman, R. Collins, dir. *Charlemagne's Heir. New Perspectives on the Reign of Louis the Pious (814-840)*, Oxford, 1990, p. 101-123.

20

L'epopèa occitana

començament abans la misteriosa parentèsi que menarà a las adaptacions en francés. Èra contemporanèa del *Manual per mon filh* escrit tanben en latin en 843-844 per Dhuoda (Doda), esposa de Bernat 1er Guilhelme, filh de Guilhèm de Gelona, comte de Tolosa.

La cort d'Attila - venguda ja mitica - evòca la de Carlesmagne ont foguèron ostatics de parents de Gaifièr e d'Unaud II, tant coma Sans Lupus, filh de Lupus II (Leub), duc de Gasconha. Aqueste, qualificat de « prince dels Gascons » per Ermòld lo Negre dins sa « Vida de Loís lo Piós », serà present tanben demest los dotze pars dins la *Chanson de Roland*. Per son esclat, « lo melhor cavalièr de Pampalona » poiriá èsser un modèl de Waltharius, sense oblidar per aquò la proximitat fonetica de Waltharius / Galtier e de Waifaricus / Gaifièr. Un jòc de mots entre Hagen (germ. Hagin) e « randal espinós » nos còvida a l'inter pretacion dels patronimes. Aital Waltharius (germ. Wald + Hari) se pòt traduire per « comandar + espasa » e Alpharius (gr. Alpha + Hari) per « començament + espasa ». Foguèt un plaser d'eru

dit per l'autor de compausar lo nom de Hiltgund (germ. Hild + Gund), filha del rei de Borgonha e promesa de Galtier, a par tir d'elements de Brunehild (germ. Brun-Hild) e de Frìdegund (Germ. Frid-Gund), las doas reinas merovingianas enemigas. La lenga germanica (tudesca) serà emplegada longtemps encara a las corts dels Carolingians.

GAIFEROS E MELISENDA

Los elements istorics.

En 729, après la desfaita e la mòrt de Munûsa, governador revoltat de la part nòrd d'Al-Andalus, aliat dels Aquitans, son esposa Lampegia, filha d'Eudon e tanta de Gaifièr, es envia da pels musulmans a Damasc en present al Comandador dels Cresents.

En 768, en plena guèrra d'Aquitània, Pipin lo Brèu botèt man sus la maire, las doas sòrres e las nebodas de Gaifièr.

21

Lo Gai Saber

La literatura.

Victor Millet¹, professor a l'universitat de Sant-Jacme de Compostèla, a repertoriat al sud dels Pirenèus las cantilenas e complantas cantant l'istòria de Gaifièr / Gaiferos en cerca de sa molhèr *Melisenda* raubada pels maures. Lo nombre es espec taclós : 31 versions en castelhan, 31 en portugués, 22 en sefarade e 8 en catalan ont la dòmna a nom *Lindaflor*. Ne trobam lo resson a través un episòdi del Don Quichòt de Cervantes (cf. traducion). En Galícia, aqueste rei d'Aquitània foguèt confondut amb son successor medieval lo duc d'Aquitània Guilhèm X (cf. Romance de don Gaiferos). Dins la literatura francesa, vengut « li riches dux Gaifiers » o « Gaifier de Bordeles », serà present dins la *Chanson de Roland* e – pel mens – cinc autras cançons de gès ta : *Gaidon*, la *Chanson des Saisnes*, la *Chevalerie Ogier*, *Jourdain de Blaives* e *Gui de Nanteuil*.

LA CHANSON DE ROLAND (S. XI).

Los elements istorics.

Vençut per Carles (futur Carlesmagne), Unaud II, rei d'Aquitània, se refugia alprèp de son parent Lupus II (Leub), duc de Gasconha, mas aqueste lo deu liurar e pèrd son autonomia. Quand lo rei franc entrepren en 778 son expedicion d'Es panha e travèrsa la Gasconha amb son armada, es una umiliacion novèla per Lupus. Quand se'n torna pel meteís camin après aver fait desmantelar la vila basca de Pampalona, Lupus e sos Gascons e Bascos l'espèran a Roncesvals. Las armadas francas fasant totjorn fàcia a l'enemic, lo comandament e los « bagatges » se tròban a la rèiregarda, mas lo rei es luenh davant. Son tuats lo senescal Eggihardus, lo comte del palatz Anshelmus e Hruodlandus (Rodland), « duc de la marca de Bretanha », cosin del rei. Es

1 / Victor Millet, *Epica germànica y tradiciones épicas hispánicas, Waltharius y Gaiferos : la leyenda de Walther de Aquitània y su relación con el Romance de Gaiferos*, Madrid, 1998.

22

L'epopèa occitana

una tragedia terribla e una desfaita que los cronicaires temptaràn d'amagar. Lupus desapareis dels documents e son filh, Sans Lu pus, ven ostatic e « noirit » a la cort de l'emperador.

Lo poèma.

Per çò qu'es de l'episòdi de Roncesvals, los atacants son venguts los musulmans, l'ataca de la rèiregarda es venguda una caponariá indigna e tot aquò es la consequéncia de la traïson de Ganelon. Los mòrts seràn venjats e l'episòdi s'acabarà per una victòria. Demest los pars tuats amb Rodland, trobam curiament lo *Guascuinz Engeler* (Eudon / Yon de Gasconha), *Sansun li dux* (Sans-Lupus, duc de Gasconha, vengut « Samson » dins las versions modernizadas), *Gerard de Russillon* (Girard de Rosse lhon, dont se coneisson doas epopèas a son nom, una en francés, l'autra en occitan¹). Notem encara, sense butar mai abans, que lo chaval del Sarrasin Marquiant, a nom « salt perdut ».

Commentari.

Eudon èra l'enemic de Carles Martèl ; Sans es ironica ment lo filh de Lupus II que menèt a Roncesvals l'ataca contra l'armada de Carlesmagne ; Girard de Rosselhon, fidèl de Carlo

man, es enemic de Carlesmagne.

Dins la *Canso d'Antiocha* del Lemosin Gregòri Bechada (1130 / 1142), Rita Lejeune² a senhalat doas allusions a aquel pas satge de la *Chanson de Roland* : v. 700 « C'anc pois Rotlan fo mortz e lo dux O(liviers) / no.l valc om plus d'armas ni fo tan geriers » (p. 153). ; v. 575 « Ar'ausiretz batalha mesclar en tal semblan, / anc non aussi tan fera deus lo tems aisamans / O(liviers) fo aussi, e Turpi, e Rotlan, / Estot e Angeliers, Gilis e.l coms Galans, / Oto e Berenguers, Gaifres e (...) / e gran masa dels autres, no vo sai dire cant. / Gaines los trai, et us velhs Aquilan, / e Marssilis lo ros – Dieus en sia lor dans ! / el caps de Rocasvals – Deus sia perdo

1/ Robert Lafont, « La Chanson de Girart de Roussillon : poème double, thème inversé, causes échangées », *Cahiers de Civilisation Médiévale*, 1995, 38-151, pp. 239-265.

2/ Rita Lejeune, « Une allusion méconnue à une Chanson de Roland », *Romania*, 1954, 298, pp. 145-164. En complement : Jules Horrent, « Galans a Ronçasvals. Nouvel examen de l'allusion à la geste sur la bataille de Roncevaux faite dans le fragment occitan de la Cansó d'Antiocha », *Romania*, 1981, 405, pp. 18-45.

23

Lo Gai Saber

nans ! / tro a la fin del mon er grans la perda e.l dans. / E, sa pio Serazi e la paguana gens / c'ancor n'er pres vengansa ! » (p. 155). Coma o fa remarcar l'autora, se Bechada s'inspirava aquí de la version d'Oxford (la que fa autoritat), compausada en an glo-normand, sauriá que la « vengansa » foguèt obtenguda e non a esperar. En mai d'aquò, dins lo passatge, Carlesmagne non es citat. Demest los mòrts Bechada evòca tanben *Angeliers* (Eudon) e *Gaifres* (Gaifièr) amb d'autres, absents de nòstra precedentia citacion. Tot aquò suggerís doncas l'existéncia d'una altra version, benlèu anteriora. Un autre element important : Rita Lejeune mòstra que lo nom « Olivier » deriva del nom *Oliba*, d'origina visigotica. Foguèt portat per de comtes de Carcassona al s. IX.

Robèrt Lafont a consacrat un obratge important a la Gès ta de Rodland.¹

CONCLUSION

Los elements mai notables demest la epopèas evocadas son lors localizacions en tèrra occitana (Aquitania, Gasconha, Narbonesa...), l'identificacion dels eròis principals amb de per sonatges istorics occitans e los ligams d'aquestes (relatius plan segur dins de recits meravilhoses) amb d'eveniments atestats. Aqueles eròis son de doas sòrtas : *Yon*, *Huon e Gaifier* representan la dinastia eodida, Eudon, Unaud 1er, Gaifièr e Unaud II, reis d'Aquitania al s. VIII ; *Guillaume* representa los Guillelmides

1/ Robert Lafont, *La Geste de Roland : L'épopée de la frontière*, L'Harmattan, 1991. E encara : Gouiran, Gérard / Lafont, Robert, *Le Roland occitan : Roland à Saragosse, Ronsasvals*, Paris : Christian Bourgeois 1991 ; Robert Lafont, « Les origines occitanes de la chanson de geste : le cas de *F(i)erabras* », *Cahiers de Civilisation Médiévale*, 1998, pp. 365-373 ; Marjolaine Raguin-Barthelmebs, « Note sur la convergence des traditions du *Ronsasvals* et de *Roland à Saragosse* », *Revue des langues romanes*, 2017, pp. 139-158 ; Mathieu Dijoux, *Le chant de la violence collective : l'imaginaire persécuteur dans les versions françaises de la "Chanson de Roland"*. Littératures. Université Grenoble Alpes, 2015.

24

L'epopèa occitana

dins lor ensemble, ducs, comtes e marqueses del s. IX¹. Non manca qu'un contengut en adequiacion amb aquestes elements, e la lenga².

Dins aquel espaci de qualque tres sègles entre los eveniments e lors versions literàrias, un continuum de la memòria èra necessari, e se deviá exprimir per de cantilenas en lenga vulgara, de poèmas en latin, etc. L'abotiment logic d'aquel procès sus en Aquitania o en Narbonesa, tre lo s. XI èra qu'una epopèa foguèra compausada e cantada en occitan. Es a partir d'aquò, d'aquela estapa necessària, rica de sa « documentacion », que se pòt concebre que las versions normandas, picardas o autras vegèron lo jorn, d'aitant mai que nos an daissat pro d'indicis per ne confirmar l'ipotèsi. Non pensam per aquò que las versions francesas sián de simplas traduccions, mas puslèu d'adaptacions en fonccion d'un contèxte diferent. Aital, l'enemic non pòt pas mai èsser lo Franc mas lo Sarrasin. Los rivals e los revoltats son

venguts de fidèls o (per Yon) de traïdors.

Dins la *Cançon de la crosada*, demest los assetjats franceses del capduèlh de Belcaire, es un partisan de Simon de Mont fòrt qu'evòca paradoxalament « Guilhelmet al còrn neir » per encoratjar la garnison. Sembla que confirma aital (jos la pluma del poèta) la realitat del cicle occitan, e benlèu ne dona lo títol.

Joan Penent

1/ Non se mancarà de consultar encara : Laurent Macé, ed. *Entre histoire e épopée. Les Guillaume d'Orange (IXe-XIIIe siècles)*. Actes du colloque international organisé les 29 et 30 octobre 2004. CNRS-Université de Toulouse-Le Mirail. En defòra d'una terminologia e de formulas requistas (« méridionalisation », « Franc méridionalisé », « héros méridionaux », « la croix ramondenque comme on disait au XIIIe siècle » ...) o encara d'una estranha e collectiva ignorància (p. 318) sus la question de la difusion del nom « Guilhèm » pels païses nordics, se descobrirà jol títol « L'épique occitan » una especiosa « Présentation des travaux de Jean-Claude Dinguirard et de Robert Lafont ». Pel primièr, de Geneviève Brunel-Lobrichon, « Histoire et fiction : Guillaume et l'épique occitan » ; pel segond, de Patrick Hutchinson, « L'Archamp : la 'rage philologique' de Robert Lafont, la 'Guerre de Cent ans' et la Patrie occitanienne ».

2/ Sol lo Waltharius, amb sa distanciacion cap al poder franc e son patriotisme aquitan, respond a la primièra condicion.

LA CANÇON DE GALTIER D'AQUITANIA (S. X).

CANÇON DE GÈSTA EN EXAMÈTRES LATINS.

Galtier, filh del rei d'Aquitania e Hildegonda, filha del rei

de Borgonha, ostatics a la cort d'Attila, se son enfugits en emportant sos tesaurs. Per se gandar en Aquitania, devon traversar lo país dels Francs, mas lo rei Gunther, informat d'aquò, s'interessa a lor preciosa carga. Los cosselhs de Hagen¹, ancian amic de l'eròi, non cambiaràn sa determinacion. Galtier que los espèra s'es endormit...²

Del naut del puèg, Hildegonda qu'agaitava al luènh, endevinèt lor venguda als revolums de posca que soslevavan³ e toquèt leugièrament Galtier per l'avertir de se despertar. - " Qual es aquí ? " s'escrièt en auçant lo cap. (535) Respondiguèt aitalèu que vesia una tropa armada arribar al galaup. En tot se fretar los uèlhs encara pesucs de sòm, cobris de fèrre sos membres arreg dits, torna préner son pesuc boclièr e sa lança, fa un saut, truca l'aire de son glasi e, agil, preludís a un combat crudèl en lançant

1 / Gunther e Hagen seràn de personatges de la *Cançon dels Nibelungen* (epopeia germanica del s. XIII).

2 / Demest las nombrosas allusions al Walterius dins la *Chanson de Roland* relevadas per Bernard Gicquel, citarem las mai importantas tocant a aquesta partida del poèma. 3 / *Waltarius*, v. 532-533 : " At procul aspiciens Hiltgund de vertice montis / Pulvere su blato venientes sensit... ».

Chanson de Roland, v. 1017-1020 : " Oliviers muitot desur un pui haltur : / t'itiardet soz destre par mi un val herbus / si ucit venir celé gent paienur. / Si'n apelat Rollant sun cum pagnun (Olivier monta sus un puèg auçat, / agaita a dreita dins una val erbuda / e vei venir la gent pagana. / Apela son companhon Rodland ...).

Lo Gai Saber

qualques traits¹. (540) Còpsec la filha dels reis vei de javalinas beluguejar al ras d'eles : " - Los Huns ! " s'escrièt englasiada e s'assolant, còrdolenta, diguèt, : " - Vos en prègui, senhor, que vòstra espasa s'abate sus mon cap afin que, se non ai meritat de m'unir a vos coma molhèr, (545), non siái almens solhada per las abraçadas d'un autre ». – " - De qué ! diguèt lo jovent, una sang innocent gislariá sus ieu ? Cossí mon espasa seriá digna de butar mos enemics se non esparnhava ara ma fidèla amiga ? (550) Luènh de ieu l'idèa d'exausir parièr desir ! Avalís la cren ta que desbrisa ton anma ! Lo que sovent m'a trait del perilh, saurà confondre encara aici nòstres enemics. ». Çò disent, levèt los uèlhs e diguèt : " Non son de Huns, mas aquestes paucvals de Francs, (555) que vivon pel país. " E vident lo casco de Hagen que reconeguèt, ajustèt en risent : " - Tè ! Hagen es amb eles, mon an cian companhon d'armas ! " Après aver dit aquò, l'eròi se placèt a l'intrada de son campament e declarèt a la joventa que se teniá un pauc en arrièr (560) : " - Davant aqueste pas, ausi assegurar autament que cap demest los Francs non se flatarà de dire a son esposa qu'a emportat a l'impunit una mica de nòstre tesor. " A pena aviá parlat que s'assolèt e demandèt perdon de sas parau las ufanosas. Puèi se relevèt e diguèt, considerant los estrangiers amb atencion : " - De totes los que vesi, ne redobti cap, se non es Hagen, car coneis mon biais de combatre e el-meteis es un plan bon combatent. Se, per la volontat del Cèl, li pòdi téner cap, (570) tornarai salve e segur d'aquesta batesta Hildegonda, cara promesa. »

Mas Hagen, a son torn, descobriguèt Galtier al pòst que s'èra causit, e apostrofèt aital son sobeiran : " - Ò senhor, renonciatz a atacar aquel òme. Mandatz demandar primièr (575) quales son sa raça, sa patria, son nom, lo lòc d'ont ven. Benlèu

1/ *Waltarius*, v. 538-541 : " Paulatim rigidus ferro vestiverat artus / Atque gravem rursus parmam collegit et hastam / Et saliens vacuas ferro transverberat auras / Et celer ad pu gnam telis prolusit amaram. »

Chanson de Roland, v. 1154-1156, 1159 : " Portet ses armes, mult li sunt avenanz : / e sun espiet vait li ber palmeiant / amtre le ciel vait l'amure turnant, / laciè en sum un qunfanum tut blanc ; / les renges d'or li batent jusqu'as mains " (Pòrta sas armas, li estan plan : / e ven lo baron son espieut en man / dont la punta, virada cap al cèl / ten estacat un gonfanon tot blanc / que las franjas d'aur li baton las mans).

L'epopèa occitana

demandarà la patz en ofrissent >ofrent sos tesaurs sense far gis clar la sang. Sa responsa nos farà conéisser qui es. S'es Galtier, es sabi, e benlèu plegarà per consideracion per vos. » (580)

Lo rei manda Camelon que la gloriosa Francia aviá no menat governador a Mètz, e qu'èra arribat amb de presents la velha del jorn ont lo prince aviá apresada la venguda de Galtier. Ai tanlèu, daissant anar las retnas de son corsier e, tal lo subte vent d'èst, (585) passèt la plana, se sarrèt del jovent e li cridèt : " - Es trangièr, qui ès, d'ont venes, ont avia >avias tos passes ? " L'eròi magnanime li respondèt : " - Voldriái saber se venes de per tu o mandat per qualqu'un. " (590) Camelon rebeca amb ufan : " - Apren que lo poderós rei Gunther m'a mandat per t'interrogar. " Lo jove guerrier diguèt alavetz : " - Ignòri perque interrogar aital un viatjaire (595), mas non crenhi de me far conéisser : me soni Galtier e nasquèri en Aquitania. Enfant encara, foguèri donat per mon paire en ostatge als Huns ; visquèri entre eles, mas ara los ai quitats, desirós de tornar veire mon país e mos compatriòtas. " (600) " - L'eròi que t'ai nomenat, tornèt lo mandat, t'ordena per ma boca de li liurar ton palafren amb sa carga e la joventa que te seguís. S'obesisses sense estar gaire, non te serà fait cap de mal. " Galtier repliquèt segur : " - Jamai non ausiguèri >ausèri un òme sensat téner un discors tan pèc. (605) Venes, al nom de non sabi quin prince me prometre un ben que non es en son poder e que non i serà benlèu jamai. Es un dieu, per qu'aja lo dreit de m'acordar la vida ? A botat la man sus ieu, m'a getat dins un croton, m'a ligat los braces darrièr l'esquina ? (610) Escota, per aquò : se me dispensa del combat (car l'ai vist arribar armat e prèst a se batre), li ofrirai cent braçalets d'aur vermelh afin de li provar mon respècte pel títol de rei. »

Camelon s'espacèt e anèt raportar aquel entreten. (615) Hagen diguèt al rei : " - Acceptatz senhor los dons que vos pre pausa, vos serviràn a parar los de vòstra seguida. Renonciatz, renonciatz a combatre. Galtier e sa bravariá prodigiosa non vos son coneguts. (620) Un sòmni, la nuèit passada, m'a predit que se ne venèm a la batèsta, serem luènh de triomfar. Vos ai vist lutar contra un ors qu'après un long combat vos desrabava la camba e lo genolh d'aquí a la cuèissa. (625) Corriái a vòstre

Lo Gai Saber

en arborant mon espasa, lo monstre m'atacava a mon torn, me desrabava un uèlh e mai d'una dent. » - Lo vesi plan, diguèt lo rei, semblatz vòstre paire Hagatia. Portava tanben un còr timide dins un pièit fred (630) e los mots non li mancavan per escapar al combat. »

L'eròi, animat d'una justa colèra (s'es jamai permés de se corroçar contra un mèstre), li diguèt alavetz : " - Vòstras armas o reglaràn tot ; lo que cercatz es davant vos. Que cadun pague de son còrs. (635) I sètz, cap e cap e la páur non vos arrèsta. Serai tes

timòni de l'eissuda, mas non lo complice d'un raubament. " Di guèt, atenhèt un tap vesin e, davalant de chaval, s'assetèt e obser vèt.

Gunther donèt a Camelon l'òrdre que sèc (640) : " - Abòrda-lo e ordena-li de me liurar totes sos tesaurs. Se tranta lha, ès un òme fòrt e audaciós, l'atacaràs, e après l'aver vençut, li arrancaràs aquesta pilha. " Camelon, lo governador de Mètz, obesiguèt. Sul sieu cap lugreja un casco d'aram, sus sas espatlas una coiraça. (645) De luènh li cridèt : " - Òu, l'amic, escota-me ; abandona totes tas riquesas al rei dels Francs se te vòls salvar la vida ! " L'eròi coratjós gardèt l'estar suau, esperant que son fièr enemy foguèsse mai prèp d'el. (650) Lo mandat, arribat al mai còrrer, torna dire : " - Abandona al rei dels Francs totes tas riquesas ! " Alavetz l'intrepide guerrier li respond : " - Qué cèr cas ? Qué me demandas impetuosament de restituir >restituir ? Non ai >Ai raubat quicòm al rei Gunther ? (655) M'a jamai acor dat qualque benfait dont lo dega pagar amb un tal interès ? En traversant vòstre país, soi estat la causa d'un tal damnatge que t'autorisa a me despolhar ? Aqueste país seriá tant ostil envèrs lo mond (660) que cap viatjaire non poguèsse impunidament pastrir vòstre sòl ? E ben ! aquiti lo peatge e ofrissi a ton rei dos-cents

braçalets. Que me daïsse en patz e non m'ane cercar brega ! » « - Dona-nos mai e obrís tas arcas, ditz lo ferotge Came lon. (665) Es pro parlat, o donas >dona çò qu'exigissèm de tu, o lo pagaràs de ta vida. " Sarra contra son braç un boclièr de cuèr triple, e

brandissent de totas sas fòrças una javelina, la lança. Mas l'adreit guerrier para lo còp, (670) e la javelina, dins son vòl, va esquinçar la tèrra d'una nafradura inutila. " - Anem, puèi que

L'epopèa occitana

t'agrada ! " s'escriba Galtier. En meteis temps, fa vibrar una javelina que trauca lo costat esquèr del boclièr de Camelon, e que, al moment ont aqueste s'aprestava a tirar son punhal (675) li clava la man dins la cuèissa en tot s'enfonçant dins la cropa de son destrier. Excitat per la dolor, l'animal ven furiós e, per de violentas saquejadas, assaja de desarçonar son cavalier. I capitariá se lo fèrre de la lança non los teniá estacats.

Camelon daissèt son boclièr (680) e, arrapant la lança, s'esperforcèt de sa man esquèrra de desgatjar la dreita. Mas l'eròi valorós se roncèt, agafèt lo pè de Camelon, li plantèt dins lo flanc son espasa fins a la garda e, en la retrasant, faguèt sortir la javelina de la nafradura. Lo chaval e son mèstre s'aboquèron a l'encòp. (685) A l'espectacle, lo nebot de Camelon, filh de son fraire Kimo e que nomenavan Scaramond, gemeguèt e s'adreïcant als sieus en plorant : " - Ara es mon torn de préner la seguida, (690) non ai mai qu'a venjar un tanhent tendrament amat o a partejar son sort. " La gòrja èra de fait tant estreita que permetiá solament de combatre un contra un e que degun non podiá portar ajuda.

Ja vodat a la mòrt, acorris l'infortunat Scaramond, bran dissent doas javelinas armadas d'un fèrre larg. (695) Vei Galtier que l'espèra, impassible e immobil. En far fòc de las dents e secotissent sa cabeladura abondosa, diguèt : " - D'ont ven ta fisança ? En qué metes ton espèr ? Ieu, non desiri ni ton tesor, ni res que t'apertenga, (700) non te demandi sonque la vida del parent que m'as levat. " Galtier respondiguèt : " - Se me convences qu'ai començat lo combat e merite lo tractament que me menaces, vòli plan que ton glasi me traucue aitanlèu lo sen. " Non aviá acabat que Scaramond li lança a de reng sos dos traits. L'eròi ne para un e daissa l'autre se brigar sus son pavés. Scaramond tira alavetz la lama de son espasa lugrejanta, se ronça sul jovent e lo vòl trucar al front. (710) Mas getat sus el de tota l'aviada de son chaval, non li poguèt portar al cap lo còp que li destinava. Lo pomèl tombèt sus l'ala de l'elme, que faguèt resclantir un son clar mentre que gisclavan de belugas. Scaramond non capitèt a

far virar sa fièra montura (715) e Galtier li trenquèt lo cap amb sa quita espasa. La sang del nebot ragèt coma la de l'oncle.

31

Lo Gai Saber

L'orgulhós Gunther que l'aviá vist tombar (720) exortèt sos companhons a tornar a la recarga. " - Assaliscam-lo, diguèt, non lo daïssem repréner alen, acabarà per se cansar e cridar seba. Alavetz, cargat de ligams, nos liurarà sos tesaurs e receurà lo cas

tig de la sang versada. " Werinhard s'avancèt lo tresen per repréner lo duèl. (725) Era, un òme illustre, ton descendant de luènh, Pandar, tu que, bèl temps a, covidat a empachar la patz, lancèras de luènh la primièra vira al mitan dels Aquèus¹. Desdenhós de la lança, portava un carcais e un arc, (730) e, dardant sas viras de luènh en un combat inegal, voliá perturbar Galtier. Mentretant, lo mascle jovent gardava sas tenéncias, opausant a son adversari las sèt espessors de son boclièr e parant amb gaubi los tirs aviats qu'arribavan. Un còp sautava de costat, un còp levava son escut (735) e rebutava los traits sense que cap non lo poguèsse aténher. Lo filh de Pandar, vesent son carcais s'agotar inutilament, tirèt son glasi amb furor e se sarrèt prèstament : " - Rusat valpauc, çò-diguèt, per tant que desfisas los tirs lampants, (740) benlèu non evitaràs lo còp portat per una man vigorosa. " Galtier li tornèt en risent : " - Fa temps qu'espèri un combat mai egal. Coita-te, non te farai esperar. " Aquò dit, geta sa pica a non plus. (745) Vòla e se planta dins lo peitral del destrier que se cabra, capvira son cavalièr e tomba sus el. Galtier acorrís, desarma Werinhard, li trai lo casco e l'aganta per sos blonds cabèls. (750) Lo malaürós ni per suplicar : " - Non parlavas aital totara », se contenta de respondre Galtier, e li dessepara lo cap del tronc, daissant aquí son cadavre.

Aquelas tres victimas non dissuadisson Gunther que la colèra fòravia : ordena que cadun a son reng corra a la mòrt.

(I aurà encara 7 guerriers per afrontar Galtier e a èsser tuats per el. Sols Hagen e lo rei Gunther demòran de la tropa dels Francs. Per

1 / Dins l'*Iliada* d'Omèr, Pandar es un arquèr famós que, per far rompre una trèva entre Troians e Aquèus, lança un vira a Menelau.

32

L'epopèa occitana

venjar " l'afront fait a la nacion franca ¹», lo rei " mai sensible a la vergonha qu'al damnatge », conven amb Hagen de tendre una embuscada a Galtier. Aqueste, après aver meses a l'abric Hildegonda e sos tesaurs, los espèra sus un tuc descobèrt).

Es a la dosena ora qu'engatgèron lo combat. (1285) Eran dos contra un. Hagen, rompent la patz lo primièr, amassèt to tas sas fòrças per lançar sa javelina en fust de pomièr. Terribla dins son vam, fendèt l'aire en fiulant. Lo filh d'Alfèr, sentent plan que non i poiriá resistir, (1290) la faguèt resquilhar adreïtament sul subreplan oblic de son escut. Lo fèrre, coma rebutat per de marbre polit, rebombiguèt, anèt trucar un tap e s'enfonzèt dins la tèrra fins als clavèls que lo retení a l'asta. De son costat, Gunther, amb mens de fòrça que de passion, lancèt (1295) sa javelina de fust de fraisse que s'estaquèt al bas del boclièr de Galtier. En lo secodent, aquel faguèt caire lo fèrre despoderat del fust qu'aviá fendut. Afligits, trebolats d'aquel auguri desfavorable, los Francs, dont la decepcion se cambièt en furor, (1300) se sarèron un contra l'autre e, cobèrts de lors boclièrs, tempèron de l'envolopar. Mas lo guerrier intrepide los rebutèt per la fòrça de sa lança e non los espauriguèt mens per sos agaits que per la violéncia de sos còps.

(Pendent lo combat, Hagen fa tot çò que pòt per protegir lo rei franc Gunther)

1 / *Waltharius*, v. 1084-1088. Es lo rei franc Gunther que parla : " Non modicum patimur damnum de caede virorum; / Dedecus at tantum superabit Francia numquam. / Antea quis fuimus suspecti, sibila dantes / "Francorum" dicent "exercitus omnis ab uno, / Pro pudor, ignotum vel quo, est impune necatus!" (« Plan segur, la mòrt d'aquestes guerriers nos fa grand tòrt, mas la Francia non oblidarà jamai un tal afront. Los que nos redobtaván un còp èra diràn per escarni : " Ò vergonha, bastèt

d'un sol òme que non coneissèm quitament lo nom per chaplar una armada de Francs ! »).

Chanson de Roland, v. 2935-2937. Es Carlesmagne que parla : " Ki tei ad mort mult ad France hunie. / Si grant doel ai que ne vuldreie vivre / De ma maisniée ki pur mei est ocise. " (Lo que t'a tuat [Rodland] a desonorat la França / me fa tant d'òl que non voldriai viure. / Per ma fauta, ma maison es mòrta).

D'un costat, l'eròi aquitan tua " una armada de Francs », de l'autre l'eròi franc es tuat per una multitud de Sarrasins.

Lo Gai Saber

Sense alongui e sense relambi, lo combat acarnit repren guèt.

Ataquèron [Hagen e Gunther] lor enemic, ara amassa, ara separats. (1335) Quand Galtier, clinat sus un, lo menaçava d'un còp terrible, l'autre arribava e desvirava son braç. Un ors de Numidia, perseguit pels caçaires, s'arrèsta enrodat per una canhada avida : son pel s'eriça, lo cap bas fa ausir de sordas renadas,

(1340) e se qualque can d'Ombria s'ausa tròp sarrar, l'agafa, l'espeça e non li daissa mai qu'a gemegar. Alavetz, los ufanoses canhasses, crenhent de l'abordar, se contentan de lairar altorn d'el. La luta s'èra aital perlongada fins a l'ora novena. Los tres champions pa tissián tres funèstes torments, l'angoissa mortala, la lassiera del combat e l'ardor del solelh. (1345) Per aquò una idèa

illuminèt subran l'eròi que se diguèt a votz escura : " - Se la fortuna non m'obris una via novèla, aquela gent me venceràn a fòrça de las sièra. " S'adreçant doncas a Hagen, li diguèt d'una votz fòrta (1350) : " - Èsser espinós¹, per que tas rómecs me poscan pónher, t'amusas fòlament a sautar altorn de ieu, e gaitas de me suspré ner. Espèra, vau far de biais que non

trantalhas mai a te sarrar de ieu. Sabi que ta vigor es granda e la me vas poder mostrar. Soi las d'endurar de badas aquelas desplentas cansieras. " (1355) A aquestas paraulas bombiguèt sus Hagen e li getèt sa javelina que trauquèt son boclièr, levèt un tròç de sa coiraça e faguèt dins son pièt larg una nafradura pauc prigonda car èra cint d'una còta que lo gandissiá fòrt plan.

La pica lançada, (1360) Galtier tirèt son espasa, tombèt sul rei, rambèt lo boclièr que gandissiá sa dreita e li portèt un còp formidable que li copèt la garra e la camba d'aquí a la cuèissa. Gunther tombèt sus son boclièr, als pès de Galtier. (1365) A la vista d'aquò, Hagen palliguèt, mas lo filh d'Alfèr, arborant un segond còp son glasi ensagnosit, aviá cremeson d'acabar lo vençut. Hagen, mestrejant amb coratge la dolor de la siá

nafradura, presentèt son cap cascat a l'encontre del còp de l'adversari. (1370) Galtier non podiá pas mai retèner son braç e lo casco meravigliosamente trempat de Hagen ne recebèt lo

1/ Lo nom Hagen designa en germanic una sèga espinosa. Lo francic èra encara la lenga ordinària dels reis francs contemporanèus del Waltharius.

34

L'epopèa occitana

còp1. L'espasa rebombiguèt en beluguejant, se brigalhèt al truc e sos brigalhs sautèron al luènh en s'escampant sus l'erba. (1375) Vesent son espasa trocelada, Galtier s'indignèt e s'emmalicièt. De colèra, getèt lo pomèl, e mai foguèsse tan preciós pel trabalh que per la matèria, e se desseparèt desdenhosament d'aquelas tristas sòbras. (1380) Galtier aviá fait alavetz un grand gèst de la man, e Hagen, tot gaujós, la trenquèt d'un còp rapide. Al moment qu'anava trucar, caiguèt pel sol, aquesta man formidabla, la terror dels pòbles e dels reis, aquesta man illustrada non fa gaire per tantes triomfes. (1385) Mas l'eròi tan grand, pauc aclin a plegar e dont l'anma indomdabla mestrejava los patiments de la carn, non perdèt coratge e, sense mostrar lo mendre aflaquiment, amaguèt son braç amputat jos son boclièr e, de sa man valida, desforrelèt la mièja-espasa (1390) dont diguèri qu'aviá cint son flanc dreit. Aitanlèu, tirèt de son adversari una venjança sevèra, d'un còp li desrabant l'uèlh dreit, li trencant lo tempe e los pòts, e li fasant sautar de la boca sièis caissals2. (1395)

Aital s'acabèt lo combat. Las nafraduras e l'aganiment decidiguèron cadun a depausar las armas. Qual se poiriá retirar salve e segur d'un camp batalhièr tint de la sang de dos eròis tant egals en fòrça coma en ardor ? (1400) Quand tot foguèt acabat, los champions agaitèron las pèrdas qu'avián subidas : pel sòl jasiá lo pè del rei Gunther, la dextra de Galtier e l'uèlh encara fremissent de Hagen. Aquí coma se despartiguèron los tesaurs dels Avars ! Dos d'aqueles guerriers s'assetèron, lo tresen demorèt colcat pel sòl, (1405) totes temptèron d'arrestar l'emorragia amb de plan tas medicinalas. Dins aquela situacion, lo filh d'Alfèr apelèt la timida Hildegonda que bendèt aitanlèu lors nafraduras. Aquò fait, son promés li diguèt : " Anem,

meïssa-nos de vin e presenta primièr la copa a Hagen, (1410) car es un campion perfèit que

1/ Dins la *Chanson de Roland*, la situacion es inversada. Es Naimes que recèu lo còp d'es pasa sus son casco, e es lo rei Carlesmagne que lo salva de la mòrt : v. 3431-3432 : " Trait ad l'espée, li punz est de cristal / Si fiert Naimun en l'helme principal. / L'une meitiet l'en fruisset d'une part... " (Tira [lo Sarrasin] son espasa del pomèl de cristal e ne truca Naimes al som de l'èlme. / D'un costat, ne brigalha la meitat) ; v. 3441-3443 : " Se li païens une feiz recuvrast / Sempres fust morz li nobilies vassals. / Carles de France i vient, ki l' succurrat. Aoi. " (Se lo pagan aviá trucat tornar, seriá mòrt sul pic lo nòble vassal. Carles de França ven al sieu socors. Plan. »
2/ Aital s'acompis lo sòmni premonitòri de Hagen (cf. 620-625).

35

Lo Gai Saber

sap gardar sa paraula. Baila-la me de seguida, a ieu que n'ai en durat mai que los autres. Que Gunther bega lo darrièr, perque s'es mostrat mòl demest tantes eròis magnanimes, e non comba tèt qu'amb tebeson e sense nèrvi. " La filha de Heriric executèt pan per pan çò que li èra demandat. Hagen, encara sa garganta foguèsse assecada per la set, refusèt lo vin que li èra ofèrt : " Jo venta, diguèt, porgís-lo primièr al filh d'Alfèr, a ton promés e senhor, car reconeissi que l'empòrta sus ieu en bravariá. Qué disi sus ieu ? sul demai dels òmes. " (1420)

Hagen -plan dit l'espinós – e Galtier amb el, conser vant tota l'energia de lor anma e mai lors còrses foguèssen bri galhats de lassiera après tant d'assauts difìcils e de còps formi dables, s'amusèron en bevent a se mandar d'escarnis. Lo Franc diguèt : " Amic, vas ara caçar lo cèrvi (1425) que lo cuèr te deu a jamai fornir de gants. Te cosselhi per aquò de borrar de lana lo de ta man dreita per far illusion a qual ignòra çò que t'es arribat. Mas qué respondràs se s'apercebon que violas los uses de ta nacion en sarrant ton glasi sus ta cuèissa dreita (1430). Qué respondràs se l'enveja te pren d'abraçar ta companha e que prenes malaisida ment sa talha de ton braç esquèr ? Qué dire mai ? Tot çò que faràs d'ara endavant, lo faràs esquèrrament. " Galtier li replica : " Bòrni Sicambre, (1435) admiri de vertat tas finesas. Se me vodi a la caça al cèrvi, te gardaràs de ton costat de la carn tròp dura del singlar. D'ara enlà non comandaràs a tos servidors qu'en guinhant e non saludaràs los nòbles guerriers qu'en los agaitant

de rèire-uèlh. Mas, plen del remembre de la fe que nos unissiá, vòli plan te do nar un cosselh. Se tornas veire ta demòra, se retròbas ton fogal, (1440) fai-te adobar una bolidà amb de lard, de lait e de farina de mestura : aquò te servirà a l'encòp de noiridura e d'emplastre. »

Après aquò, renovèron lor amistat d'un còp èra e, re levant lo rei qu'endurava de dolors atròças, lo meteron sus son chaval. Se desseparèron de seguida. (1445) Los Francs tornèron dins la vila de Worms e Galtier dins sa patria. I foguèt rebut amb grand gaug e fòrça onors. Celebrèt publicament e segon l'usatge ancian son imèn amb Hildegonda. Quand son paire fo-

36

L'epopèa occitana

guèt mòrt, governèt son pòble pendent trenta ans, amat de totes e fasent lor bonaür. (1450) Quinas guèrras entreprenèt alavetz, quinas victòrias emportèt sovent, mon estilet desafilat refusa de las contar.

Qui que siás que legisses aquestas paginas, siá indulgent al fiular de la sautarèla, non fagas cas de sa votz encara rauca, mas pensa a son edat, car non a encara quitat son nis per s'asar dar per las auturas. (1455)

Tala es la legenda poetica de Galtier. Que Jèsus Crist nos ajude !

Aquí s'acaba lo libre dels dos companhons d'armas, Galtier e Hagen.

trad. e nòtas J.P.

Lo poèma original en latin amb traduccion en francés es disponible en linha.

<http://remacle.org/bloodwolf/historiens/anonyme/waltarius.htm>

Lo Gai Saber

37

ROMANCE DE DON GAIFEROS DE MORMALTÁN.

Son duas tradicions que se mesclan aquí, la de Gaifièr rei

d'Aquitània (c.720 - 768), eròi de romances castelhans, catalans e galicians, e de cançons de Gèstas francesas, e la de Guilhèm X, duc d'Aquitània (1099-1137), filh del trobador e de Felipa de Tolosa, e paire d'Alienòr. Aqueste sostenguèt l'antipapa Anaclet fins a son encontre determinant amb Bernat de Claivaux. Per la remesa de sas fautas, deguèt complir lo romevatge de Sant-Jacme de Compostèla ont moriguèt un divendres sant. Uèi encara, aqueste pecador penedut es sovent confondut amb son aujòl Guilhèm de Gelona, sol sant reconegut.

La legenda vòl que sant Jacme apareguèt a aqueste vièlh pelegrin (de 38 ans) jos la semblança d'un soldat, lo qual l'ajudèt a caminar fins a la catedrala ont acabarà piosament sa vida.

J.P.

Lo Gai Saber

ROMANCE DE DON GAIFEROS DE MORMALTÁN.

Ont va aquel romieu, mon romieu ont anarà,
camin de Compostèla, non sai se alà arribarà.

Sos pès ensagnosits, ja non pòt mai anar,
aganit, paure vièlh, non sap se alà arribarà.

A longas e blancas barbas, uèlhs de doç mirar,
uèlhs coma los d'un leon, verds coma l'aiga de la
mar. Ont vas mon bon romieu, ont vòles arribar ?

Camin de Compostèla, ont ai mon foguier.

Compostèla es la miá tèrra, la daissèri fa sèt ans,
lusenta coma sèt solelhs, brillhanta coma un autar.

Junh-te a ieu amic mieu, anam amassa caminar,
soi un trobare de tròbas de Virxe de Bonaval.

E ieu me nomeni en Gaifièr, Gaifièr de Mormaltan,
se ara non ai de fòrças, mon sant Jacme m'en donarà.

Arribèron a Compostèla, anèron a la catedrala,
aicí, d'aquesta maniera parlèt Gaifièr de Mormaltan
: gràcias, senhor mieu sant Jacme, a tos pès m'as ja.

Se me vòls préner la vida, la me pòdes senhor
préner, perque morirai content en aquesta santa
catedrala.

E lo vièlh de las blancas barbas caiguèt esternit al
sòl. Tanca sos uèlhs verds, verds coma l'aiga del mar.

Lo bisbe estant ausiguèt, aquí ordonèt l'enterrar.

E aital moriguèt senhors, Gaifièr de Mormaltan.

Aqueste es un dels mots miracles que sant Jacme apòstol fa.

tr. J.P.

40

L'epopèa occitana

ROMANCE DE DON GAIFEROS DE MORMALTÁN.

(tèxte original en galician)

A onde vai aquel romeiro, meu romeiro a donde irá,
camiño de Compostela, non sei se alí chegará.

Os pés leva cheos de sangue, xa non pode máis
andar, malpocado, probe vello, non sei se alí chegará.

Ten longas e brancas barbas, ollos de doce mirar,
ollos gazos leonados, verdes como a auga do mar.

- A onde ides meu romeiro, onde queredes chegar ?

Camiño de Compostela donde teño o meu fogar.

- Compostela é miña terra, deixeina sete anos hai,
relucinte en sete soles, brillante como un altar.

- Cóllase a min meu velliño, vamos xuntos camiñar,
eu son trobeiro das trobas da Virxe de Bonaval.

- I eu chámome don Gaiferos, Gaiferos de Mormaltán,
se agora non teño forzas, meu Santiago mas dará.

Chegaron a Compostela, foron á Catedral,

Ai, desta maneira falou Gaiferos de Mormaltán :
- Gracias meu señor Santiago, aos vosos pés me tes
xa, si queres tirarme a vida, pódema señor tirar,
porque morrerei contento nesta santa Catedral.
E o vello das brancas barbas caíu tendido no chan.
Pechou os seus ollos verdes, verdes como a auga do
mar. O bispo que esto oíu, alí o mandou enterrar.

E así morreu señores, Gaiferos de Mormaltán.

este é un d'os moito miragres que Santiago Apóstol fai. Cf. YouTube :

«[Romance de don Gaiferos](#)», versión musicada por Faustino Santalices.

GAIFEROS

CERVANTES, *DON QUICHÒT* II-26.

Alavetz lo dròlle aucèt la votz, e diguèt :

Aquesta istòria vertadièra, que se representa aici davant Vòstras Gràcias, es trata mot per mot de las cronicas francesas e dels *romances* espanhòls que passan de bocas en bocas e que los dròlles repèton per carrièras. Tracta de la libertat que lo senhor Gaiferos tornèt a son esposa Melisendra, qu'èra captiva en Es panha, al poder dels Maures, dins la ciutat de Sansueña : aital se sonava la que se sona Saragòssa uèi.

E ara vejatz aquí cossí don Gaiferos es a jogar als escacs, segon çò que ditz la cançon :

« Als escacs jòga don Gaiferos, demembrant ja Melisendra ». Aqueste personatge que pareis per aquí, amb la corona sul cap e lo sceptre a la man, es l'emperador Carlesmagne, paire putatiu d'aquesta Melisendra, lo qual, fòrça emmaliciat de veire la negligéncia e l'inchalhéncia de son gendre, ven de lo re potegar. Remarcatz amb quina veëméncia e quina vivacitat lo se monsa ; diriatz que li vòl donar amb son sceptre mièja-dotzena de patacs : e i a quitament d'autors que rapòrtan que los li donèt, e mai fòrt plan donats. E après li aver dit de causas de tota mena sul sicut del perillh que corriá son onor se non assajava de deliurar son esposa, li diguèt, çò dison : « Vos en ai dit pro : prenètz garda ».

Lo Gai Saber

Ara, agaitatz cossí l'emperador vira l'esquina e daissa don Gaiferos tot despieitat e cossí aqueste, impacient e colèra, escampa luènh d'el los escacs e l'escaquièr, demanda sas armas a la lèsta e prèga don Rotland, lo sieu cosin, de li prestar sa bona espasa Durindana. E coma don Rotland non la li vòl prestar mas li prepausa de l'acompanhar dins la dificila empresa ont es a se mandar, lo valorós e encolerit Gaiferos non vòl acceptar son ofèrta : al contrari, ditz qu'es capable de deliurar sa femna tot sol, emai foguèsse al mai prigond de la tèrra, e, sus aquò, se'n va cargar sas armas per se metre tanlèu en camin.

Ara que vòstras Gràcias agaiten del costat d'aquesta torre que pareís, alai. Òm supausa qu'es una de las torres de l'al cazar de Saragòssa, que se sòna uèi l'Aljafería. Aquela dòmna que se mòstra a aqueste balcon, vestida a la mauresca, es la sense parièra Melisendra, la quala veniá manta e manta fes espisar per aquí lo camin de França, e, virant son imaginacion cap a París e a son espós, aital se consolava de sa captivitat. Agaitatz tanben un eveniment novèl que se produetz, jamai vist fins aquí. Non lo vesètz pas, aqueste Maure que, silenciós e lo det sus la boca s'avança a pas de gat dins l'esquina de Melisendra ?

E ben ! Vejatz cossí li dona un bais en plen suls pòts, e cossí se coita ela d'escupir e de los eissugar amb la marga blanca de sa camisa ; cossí se lamenta e de desespèr se desraba los polits pels, coma se foguèssen la colpa del malefici.

Agaitatz tanben cossí aquel maure impausant que se passeja per aquestes corredors es lo rei Marsili de Sansueña, lo qual a vista l'insolència del Maure e, emai aqueste Maure siá un de sos parents e son grand favorit, lo fa arrestar sul pic per que li donèssen cent foetadas, e lo menèssen per las carrièras de la ciutat, amb enquantaires davant e justícia darrièr. Vejatz per aquí cossí sòrton per executar la senténcia, emai la fauta foguèsse es tada mesa a pena a execucion, perque demest los

maures non i a confrontacion de las partidas, ni testimoniats
ni apelacion coma entre nosautres.

L'epopèa occitana

« Dròlle, dròlle, s'escrièt alavetz don Quichòt, seguèt
vòstra istòria en linha dreita, e non vos fòraviètz per las corbas e
las travèrsas ; per traire al net una vertat, cal fòrça pròvas e
contra-pròvas ».

Alavetz mèstre Pèire apondèt, d'en dedins :

« Dròlle, dròlle, non te maines de çò que non te
concernís, mas fai puslèu çò que te comanda aqueste bon senhor
: que serà çò mai segur ; comença amb lo cant plan, sense
t'engatjar dins lo contrapunt, que se ròmpon los fials se son tròp
subtils ».

- Farai coma disètz ; respondèt lo dròlle, e continuèt ai
tal :

Aquesta siloeta que pareis a cavalons d'aqueste costat,
agolopada dins una capa gascona, es la de don Gaïferos el me
teis, que son esposa esperava, la quala, ja venjada de l'audàcia
del Maure amorós, amb una cara mai serena s'en es tornada al
balcon de la torre. Parla amb son espós, cresent qu'es qualque
viatjaire, e li ten totes los rasonaments d'aqueste *romance* que
ditz « Cavalièr, s'anatz en França, demandatz après Gaïferos » e
non ne citi res de mai, perque es de la proximitat qu'es engendrat
l'aborriment.

Basta de veire cossí don Gaïferos se descobrís, e cossí
pels gèstes alègres que fa, Melisendra nos fa comprèner que l'a
reconegut, subretot ara que la vesèm se destacar del balcon per
montar en trossa del chaval de son bon espós. Mas, desfortuna
da ! aquí que lo pan de sa rauba s'es acrocat a un dels fèrres del
balcon e aquí-la, penjada en l'aire, sense poder tocar tèrra.

Mas vejatz cossí lo cèl pietadós socorris dins las màgers
necessitats perque don Gaïferos se sarra e sense se preocupar

s'esquinçarà o non lo ric cotilhon, la pren, la tira, e la fa davalalar pel sòl per fòrça e apuèi, d'un bomb la pausa sus la cropa de son chaval, escambarlada coma un òme, e li recomanda de lo téner

Lo Gai Saber

fòrtament per non tombar en li passant los braces per darrièr l'esquina, de tal biais que los crose sus son pitre a causa que dòmna Melisenda non èra pas acostumada a parièras cavalcadas.

Vejatz tanben cossí lo chaval, per sos endilhaments fa mòstra qu'es encantat d'aver sus l'esquina la carga de valentiá e de beutat que pòrta amb son mèstre e sa mestressa. Vejatz cossí viran l'esquina a la ciutat e ne sòrton e, joioses e regaudits, prenon lo camin de París ! Anatz en patz, ò parelh sense parièr d'amants vertadièrs ! Arribatz salves e segurs dins vòstra patria desirada, sense que la fortuna faga empach a vòstre aürós viatge ! Que los uèlhs de vòstres amics e de vòstres parents vos vejan gau dir, dins la patz e lo bonaür, dels jorns, aitan longs coma los de Nestòr, que vos demòran a viure !

Aquí, mèstre Pèire aucèt tornar la votz :

« A ras de tèrra, dròlle, çò diguèt, non te pèrdas per las nívols, que tota afectacion es marrida ».

Los uèlhs ocioses non manquèron, que n'í a per tot o veire, per veire la davalada e la montada en trossa de Melisendra. Las raportèron al rei Marsili, lo qual comandèt sus la cauda de tocar l'alarma e vejatz quant se preissan a obesir e cossí tota la ciutat sembla s'abausonar jol tarabast de las campanas que sonan dins totas las torres de las mosquetas.

O ! Aquò, non ! S'escrièt don Quichòt ; per quant a las campanas, mèstre Pedro s'engana grandament, perque entre los maures non fan usatge de campanas, mas de timbalas, e d'una sòrta de graile que sembla fòrça lo nòstre, e de far sonar las campanas a Sansueña, es sense dobte una granda absurditat.

Mèstre Pedro, en ausir aiçò, arrestèt de sonar e diguèt

:

Que vòstra Gràcia, senhor don Quichòt, non prèste atencion a aquestas causòtas, e non vòlga que se menen las causas de

46

L'epopèa occitana

sòrta que non se'n tròbe lo cap ! Non se representan, per aquí, mila comedias plenas de peguesas e d'absurditats e maldes pièit, segon aürosament lor camin e s'escotan non solament amb succès, mas amb admiracion ? Perseguís, dròlle, e daissa dire, que pro que ieu m'emplene la borsa, pauc m'impòrta de representar mai de peguesas que lo solelh non a d'atòmes ».

Aquò es la vertat, repliquèt Don Quichòt, e lo dròlle continuèt :

Agaitatz ara quina nombrosa e valenta cavaliariá sòrt de la ciutat en perseguiment del dos amants catolics. Vejatz quant de trompetas sonan, quant de grailes, quant de timbalas e de tambors ressondisson. Ai crenta que los reganten, e que los tornen estacats a la coa de lor pròpri chaval, çò que seriá un òrre espectacle.

Quand don Quichòt vegèt tot aqueste rambalh de Maures e tot aqueste tarabast de fanfaras, li semblèt que seriá plan de portar ajuda a los que fugián, s'arborèt e s'escridèt a nau ta votz :

- Jamai non permetrai que, de ma vida e en ma presén cia, se jògue un marrit torn a un tan famós cavalièr, a un tant ardit amorós coma don Gaïferos. Arrestatz, canalha mal nascuda, non lo seguiscatz e non lo secutetz ; senon, liuratatz batalha amb ieu !

Tot en parlant desforrelèt son espasa, d'un saut se sarrèt del teatre, e, amb una furor jamai vista comencèt de ne far

plòure de grands còps sus l'armada mauresca de mariòtas, desquilhant unes, escapitant los autres, estropiant aiceste, destrusent aqueste. E al mièg de tantes autres descarguèt un fendent de naut en bas tal que si mèstre Pedro non se baissa, non s'arruca e non s'amata jos las pòstes, li auríá fendasclat lo cap mai aisidament que se foguèsse estat fait de pasta de massapan. Mèstre Pedro cridava las cents misericòrdias, disent :

47

Lo Gai Saber

Arrestatz vòstra Gràcia, senhor don Quichòt, arrestatz ! Avisatz-vos que los qu'ablacatz, espeçatz e tuatz non son de maures vertadièrs, mas de figuras de carton ; avisatz-vos, pecaire de ieu...

Malgrat aquò, don Quichòt non quitava de multiplicar estocadas, còps a doas mans, de talha e de revèrs coma se ne ploguèsse. Finalament, en mens de dos *Credo*, tot lo retaule fi niguèt pel sòl ; en tròces e bocins menuts tot lo decòr e totas las figuras de carton : lo rei Marsili marridament nafrat, e l'empera dor Carlesmagne amb la corona e la tèsta en doas partidas. Lo senat dels auditors foguèt trebolat, s'enfugiguèt lo monin per la fenèstra sul teit de l'ostalariá, lo cosin s'espantèt, lo page s'es paventèt, e lo quite Sancho Pança sentèt una terror grandissima, perque, coma lo jurèt un còp passada la borrasca, jamai aviá vist son senhor pres d'una colèra aitan dessendada.

Un còp acabada la destruccion generala del retaule, Don Quichòt s'apasimèt un pauc e diguèt :

Voldriái ieu aver aquí davant a aqueste moment totes los que non creson e non vòlon creire de quina utilitat son dins lo mond los cavalièrs errants. Agaitatz, non me foguèsse trobat aici present, que serián devenguts lo bon don Gaïferos e la bèla Melisendra ? De tot segur, aqueste ora seriá estada la qu'aquestes cans los aurían regantats e lor aurían jogat qualche marrit torn. En conclusion, visca la cavalariá erranta, per dessús totas causas que se tròban uèi sus tèrra !

Que visca, a la bona ora, diguèt sus aquestas entremièjas

d'una votz dolenta mèstre Pedro, e ieu, que morisca ja que soi
tan malaürós que pòdi dire amb lo rei don Rodric :

*Èri ièr senhor de tota Espanha
E uèi, non ai pas un sol merlet
Que ne pòsca dire qu'es mieu !*

48

L'epopèa occitana

Non i a pas mièja ora, e quitament pas un cort moment, me soi
vist senhor de reis e d'emperadors, mos estables plens de
chavals en nombre infinit e mos còfres e sacs plens d'innombra
blas belaròias. Ara, me vesi desolat a abatut, paure e mendicaire,
e subretot sense mon monin, que abans que capite a lo recuperar
me caldrà susar fins a las dents ; e tot aquò per la furia incons
iderada d'aqueste senhor cavalièr, de qui se ditz qu'empara los
pupils, repara los tòrts e fa d'autras òbras caritativas ; e sus ieu
sol es venguda a mancar sa generosa intencion ; que sián
benesits e lausats los cèls al mai naut de lors demòras. Finala, lo
Cavalièr amb la Figura Trista deviá èsser lo que deviá
desfigurar las miás.

Traduit per Florian Vernet

